

Til 22de Kapitel.

(Om Urefornærmelser).

Uagtet flere af de i andre Kapitler omhandlede Forbrydelser tillige kunne indeholde en Ureforænkelse og derhos nogle af de i nærværende Kapitel ommeldte Forseelser ikke kunne henføres under det egentlige Begreb om en Urefornærmelse, har man ikke taget i Betænkning, i Righed med flere fremmede Straffelove, at bruge denne Benævnelse som Overskrift over dette Kapitel, der dog væsentlig angaaer Forhold, for hvilke det Ureforænkende er det nærmest karakteristiske.

Man har anseet det for rigtig at give Kapitlet et noget mere indskrænket Indhold, end Tilfældet er i tilsvarende Kapitler i flere fremmede Straffelove. Man har saaledes navnlig ikke fundet Anledning til, i Righed med den preussiske Straffelovs § 158, at bestemme, at Bevist for, at den Fornærmede har gjort sig skyldig i det ham paafagte Forhold, ikke fritager for Straf, naar Hensigten til at fornærme tydeligt fremgaaer af Maaden, hvorpaa den paagjældende Ytring er fremsført eller af andre Omstændigheder. Skjøndt den Tanke, at Bevist for Sandheden af de fremsførte Ytringer ikke ubetinget hæver det Ureforænkende, i sig selv turde være rigtig, har man dog ikke anseet det for hensigtsmæssigt at give nogen Regel i den antydede Retning, hvorved man vilde komme ind paa Spørgsmaalet om, naar en injurierende Hensigt er tilstede og naar ikke — et Spørgsmaal, som man har været enig om aldeles ikke at berøre, da det er Noget, der maa høre ind under Domstolenes Afgjørelse. Til denne maa det da ogsaa kunne overlades, som Bevist for Vegaaelser af visse Handlinger hjemler den brugte Benævnelse, og dette er det dog egentlig, hvorpaa det i den heromhandlede Henseende kommer an. Af samme Grund har man ei heller kunnet finde det heldigt med flere fremmede Straffelove at give nogen Regel om, at nedsettende Domme over videnskabelige, kunstneriske eller industrielle Arbejder, Ytringer, der ere brugte for at værne om formeentlige Rettigheder, Forhold og Til-

rettevisninger af Foresatte til deres Underordnede, Angivelser i Tjenesteforhold og deslige kun da ere strafbare, naar det af samtlige Omstændigheder fremgaaer, at Hensigten har været at fornærme. Det følger af sig selv, at den, der i Begjæringen af et literairt Værk osv. indblænder Ugvensord eller Sigtelser for uredelige Hensigter osv., vil kunne straffes som Urefornærmer; men de antydede Bestemmelser synes at gaae videre og navnlig at sigte til en saadan skarp og haanende Behandling af et videnskabeligt Arbejde eller deslige, der bærer Vidne om Øst til at krænte eller fortrædige den, hvis Arbejde bedømmes, hvilket ikke i og for sig findes at burde medføre, at den Paagjældende ansees som Ureforænder.

Hvad isvrigt angaaer Betegnelsen og Klassifikationen af de egentlige Urefornærmelser — Udkastets §§ 212—214 —, har man i det Væsentlige holdt sig til Boven af 3die Januar 1851 § 9, idet det dog er naturligt, at den Omstændighed, at Bestemmelserne i Straffeloven skulle omfatte ikke blot trykte, men overhovedet alle Arter af Urefornærmelser, maa føre deels til enkelte nye Forrifter, deels til at give Straffebestemmelserne en noget større Vidde. I Overensstemmelse med den nævnte Lovbestemmelse skjælnes der saaledes imellem 2 Klasfer af Urefornærmelser, de, der gaae ud paa at tillægge Nogen Handlinger — dette Ord turde være forreftere end den citerede Lovs „Handlemaade“, ogsaa med Hensyn til at Sigtelser for en enkelt Handling maa være tilstrækkelig —, der vilde gjøre ham uværdig til Medborgeres Agtelse osv. (Udkastets §§ 212 og 213), og de, der bestaae i Sigtelser, som maae ned sætte den Angrebnes borgerlige Agtelse, i Ugvensord eller ubestemte Skjældsord (Udkastets § 214). Med de sidste maae imidlertid Fornærmelser ved Lader, Fagter og deslige sættes i Klasse, jfr. den norske Straffelovs Kap. 17 § 8, forsaavidt saadanne kun sjældent fremtræde som Sigtelser for noget egentlig Ureforænderigt; men nærmest tilkjendegive Ringeagt eller krænte den Paagjældendes Erbarhed; der ved er det imidlertid ikke ubeløst, at Fagter eller Gebærder, som virkelig maaatte indeholde en ærerørig Sigtelser, hvilket ikke er utænkeligt, blive at bedømme efter Bestemmelserne i §§ 212—